

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

Director: D. ALEXANDRESCO

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 26 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUGUREȘTI

11 — Strada Artei — 11

In dosul Palatului Justiției

SUMAR:

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

Curtea de casație s. I: Minist. de Finanțe cu N. G. Miereanu;

Idem s. II: V. Hagiescu cu soția;

Idem, și Curtea de apel București s. III: Afrodita Iarca cu

soțul său pentru divorț, cu o Observație de d. D. Alexandresco;

Tribunalul Ilfov s. IV: Scharlota Reiner cu Ana Vlădescu,

cu o Observație de d. N. D. Chirulescu;

Legea falimentelor: Raport dresat de d-l judecător sindic al

trib. Iași d-l A. Negrescu, d-lui Ministru de Justiție;

Informații. — Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Sect. I

Audiența de la 3 Septembrie 1903

Președenția D-lui C. H. PHEREKYDE, Președinte

Ministerul de finanțe cu N. G. Miereanu

Contravenții la legea pentru înființarea dreptului de licență. — Contravenții la legea pentru așezarea și administrarea impositului băuturilor spirtoase. — Circumstanțe atenuante. — Dacă sunt admisibile. — (Art. 33 legea pentru imp. băuturilor spirtoase; art. 11 legea licențelor; art. 60 C. penal).

Asemănat art. 38 din legea pentru așezarea și administrarea impositului asupra băuturilor spirtoase, tribunalul nu poate să micșoreze confiscățiunile și amenzile de câte ori vor fi întemeiate pe dispozițiile legii.

Ast-fel, în materie de contravenție la legea pentru înființarea dreptului de licență, dacă amenda dată contravenientului de către autoritățile în drept este întemeiată pe lege și în limitele acestei legi, tribunalul nu poate ca, judecând apelul contravenientului, să facă aplicarea art. 60 din Codul penal și să reducă amenda la care fusese osândit contravenientul.

Decisiunea 346/903. — Casată sentința tribunalului Dolj s. I cu No. 27/903 după recursul făcut de Ministerul de finanțe în proces cu N. G. Miereanu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Ciru Oeconomu.

Pe d-l avocat Giani, în desvoltarea motivului de casare; și

D-l avocat Seimeanu în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

„Prin sentința civilă No. 27, a trib. Dolj s. II, constatându-se în fapt că N. Miereanu a vândut fără să aibă drept șase decalitre spirt și 8 litri și ast-fel a căzut în contravenție la legea băuturilor spirtoase, totuși apreciind în fapt că amenda de 1200 lei la care fusese condamnat e prea mare a redus-o la suma de 200 lei.

Tribunalul greșit a aplicat art. 60 Cod penal, de oare-ce conform art. 38 din aceea lege nu avea dreptul să aprecieze și să diminueze amenda la care fusese condamnat contravenientul decât a violat art. 38 din legea băuturilor spirtoase.

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs se constată că prin procesul verbal dresat de controlul fiscal C. Tomescu, la 11 Aprilie 1902, și aprobat de Ministerul de finanțe, intimatul de azi în recurs N. G. Miereanu a fost condamnat la 1200 lei amendă și la confiscarea a 168 litri spirt, pentru că a căzut în contravenție la legea pentru înființarea dreptului de licență prin faptul că a vândut 6 decalitre spirt fără să aibă licență care să-i dea dreptul a vinde băuturi spirtoase cu ridicata; că, intimatul Miereanu, făcând apel contra acestui proces verbal, trib. prin sentința supusă recursului, de și constată existența contravenției, găsește totuși, că pedeapsa dată este prea mare în raport cu gravitatea faptului, și ast-fel, prin aplicațiunea art. 60 al. 7 din Codul penal reduce amenda la 200 lei;

Considerând că după dispozițiunile art. 38 din legea pentru așezarea și administrarea impositului asupra băuturilor spirtoase, tribunalul nu poate să micșoreze confiscățiunile și amenzile de câte ori vor fi întemeiate pe dispozițiunile legii,

Considerând că în specie amenda fixată prin art. 11 din legea pentru înființarea dreptului de licență, pentru contravenția imputată intimatului fiind egală prețului pentru un an al licenței ce dănsul ar fi trebuit să poseadă, tribunalul nu putea fără violarea dispozițiilor art. 38 sus citat să micșoreze amenda întemeiată pe dispozițiunile art. 11 din sus zisa lege, și nu poate reduce această amendă prin aplicarea art. 60 Proc. cod. penal;

Considerând că așa fiind, mijlocul de casare invocat se găsește întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, s. II

Audiența de la 25 Iunie 1903

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

V. Hagiescu cu Ana Hagiescu

Divorț. — Apel. — Dacă hotărîrea prin care se dă un an de încercare este supusă apelului. — Hotărîrea dată de tribunal după expirarea anului de încercare. — Dacă

este supusă apelului. (Art. 241 și 242 Cod. civil; art. 323 Proc. civilă).

1. *In materie de divorț, hotărîrea tribunalului care acordă soților un an de încercare, fiind o măsură premergătoare admiterii divorțului, așa că nu dînsa termină instanța, nu este supusă apelului.*

2. *Hotărîrea dată de tribunal, în materie de divorț, după ce anul de încercare a expirat și soții nu s'au împăcat, este supusă apelului.*

Decisiunea No. 310/903. — Respins recursul făcut de V. Hagiescu contra decisiunii Curții de apel din București s. II cu No. 30/902, în proces cu Ana V. Hagiescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier I. Duca;

Pe d-l avocat Em. M. Dan, în dezvoltarea motivelor de casare, și pe d-l avocat B. Cernea, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 241 și 242 Cod civil; Curtea a violat sus citatele texte de lege, de oare-ce conform art. 242 C. civ., după un an de încercare, dacă părțile nu s'au împăcat, hotărîrea care a pronunțat divorțul, este definitivă.

«Pentru acest motiv, cer casarea fără trimitere, conform art. 40 din legea Curței de casație».

Avînd în vedere că din decizia atacată cu recurs se constată că recurentul Vasile Hagiescu, intentînd acțiune de divorț în contra soției sale, pentru motive de insulte grave, tribunalul Ilfov, s. II, după îndeplinirea formalităților legale, prin sentința No. 10 din 5 Martie 1901, acordă soților, conform art. 291 Cod civil., un an de încercare; că, după trecerea acestui timp, tribunalul, în urma cererii reclamantului, constătînd că soții n'au revenit la împreună-viețuire, prin sentința No. 40 din 17 Iunie 1902 și în baza art. 242 C. civ., admite cererea de divorț și, în consecință, declară desființată căsătoria. În contra acestei sentințe, soția intimată în recurs, face apel, și Curte de apel, s. II, prin decizia No. 30 din 3 Octombrie 1902, admite apelul, reformează arătata sentință, și, în consecință, respinge acțiunea de divorț;

Avînd în vedere că recurentul pretinde că din momentul ce sentința tribunalului prin care s'a acordat anul de încercare, n'a fost atacată cu apel, apoi sentința pronunțată după trecerea acestui termen este definitivă și deci rîu Curtea a admis apelul contra ei;

Considerînd că din dispozițiunile art. 241 și 242 C. civ. rezultă că hotărîrea tribunalului care acordă, în materie de divorț, un an de încercare soților, este o măsură premergătoare admiterii divorțului, așa că nu dînsa termină instanța, ci hotărîrea care se pronunță după trecerea acestui termen;

Considerînd că art. 323 Pr. civ. prevede că în contra hotărîrilor premergătoare, fie chiar interlocutorii, date înainte de judecarea fondului, nu se va putea face apel de cît o dată cu hotărîrea asupra fondului; că, așa fiind, hotărîrea care acordă anul de încercare nu poate fi supusă apelului;

Considerînd că deși art. 242 C. civ. prevede că, după un an de încercare, dacă soții n'au revenit la împreună-viețuire, se va da hotărîrea definitivă, care va admite despărțenia, însă din momentul ce prima hotărîre este numai o măsură premergătoare a acesteia și în vedere că art. 242 C. civ. prevede dreptul de apel în contra judecății definitive date de tribunal, rezultă că prin expresiunea de «hotărîre definitivă» din art. 242, nu se înțelege de cît hotărîrea prin care se termină instanța la tribunal, iar nu că o asemenea hotărîre ar fi definitivă și, ca atare, nesupusă apelului;

Considerînd dar că Curtea de apel din București s. II, primind apelul în contra sentinței trib. Ilfov, s. II, prin care se admite divorțul cerut de recurent, după

trecerea anului de încercare și evocînd fondul, n'a violat cîtăuși de puțin dispozițiunile art. 241 și 242 C. civ. și, ca atare, motivul de recurs cîtă a se respinge ca nefundat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, s. II

Audiența de la 6 Iunie 1903

Președenția D-lui N. MANDREA. Președinte

Afrodita S. Iarca cu Stelian Sp. Iarca

Divorț.—Apel.—Dacă există drept de apel în contra hotărîrei tribunalului ce acordă soților un an de încercare.—(Art. 216 și urm., 242 și 244 Codul civil).

In materie de despărțenie nu există dreptul de apel în contra hotărîrei tribunalului ce acordă soților un an de încercare, căci, prin acea hotărîre, tribunalul nu se dezizează de judecarea afacerii, ci, din contra, prepară soluțiunea procesului.

Decisiunea 250/903. — Casată, fără trimitere, în urma recursului făcut de Afrodita S. Iarca, decisiunea Curței de apel din București, s. III, No. 8 din 1903, dată în procesul cu soțul său Stelian S. Iarca.

Curtea, ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. M. Buicliu;

Pe d-l avocat Ulvineanu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Al. Pretorian, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Exces de putere, violarea și greșita interpretare a art. 241 și urm. C. civ., combinat cu art. 316 și 323 Pr. civ.

«Tribunalul Ilfov, înainte căruia s'a judecat divorțul nostru, a usat de facultatea ce 'i acordă legea, de a nu pronunța hotărîrea definitivă, de îndată ce ne-a dat nouă, soților, un an de încercare, spre a fi posibilă o conciliare. Soțul meu, în contra acestei hotărîri premergătoare, a făcut apel la Curte. D'naintea instanței apelative, am ridicat pe cale incidentală, obiecțiunea că apelul în contra hotărîrilor prin care tribunalul acordă soților un an de încercare, nu este admisibil. Intr'adevăr, apelul nu poate fi primit de cît în contra hotărîrilor definitive, adică acelea care dezizează complet instanța; or, hotărîrile care acordă un an de încercare nu pot avea de cît un caracter provisoriu, tribunalul printr'ensele, nu tranșează fondul; căci, conform art. 242 C. civ., numai după expirarea anului de încercare, părțile sunt chemate a auzi hotărîrea definitivă de respingerea sau admiterea divorțului. Or, cert fiind că această dispozițiune a tribunalului nu constituie în drept de cît o hotărîre premergătoare, conform art. 323 Pr. civ., apelul era neadmisibil.

«In consecință, Curtea de apel, în majoritate, prin decisiunea atacată cu recurs, pe de o parte, a interpretat greșit și a violat legea, iar pe de altă parte, a comis și un exces de putere, căci cu modul acesta m'a sustras de la beneficiul celor două grade de jurisdicțiune».

Avînd în vedere decisiunea supusă recursului, prin care Curtea de apel, declarînd că există drept de apel în contra sentinței tribunalului, prin care se acordă soților un an de încercare, a procedat la judecarea în fond a acțiunii de divorț și a declarat desfăcută căsătoria;

Considerînd că prin art. 216 și urm. C. civ. legiuitorul a creat, în materie de despărțenie, o procedură specială și prin urmare, în asemenea, materie nu au a fi aplicate regulile procedurii ordinare;

Că art. 244 C. civ. care se ocupă de dreptul de apel în materie de despărțenie, prevede că se poate face apel în contra sentinței de admitere în principiu a cererii sau în contra judecății definitive date de tribunalul de prima instanță;

Că de aci rezultă că, în materie de despărțenie, nu există drept de apel de cît în contra acestor două feluri de hotărîri; căci dacă legiuitorul ar fi voit să se

aplice dreptul comun, dispoziția art. 244 C. civ. ar fi inutilă, ceea-ce nu se poate admite, de oare-ce printr'însa legiuitorul a voit tocmai să deroage de la regulile procedurii ordinare;

Considerând că hotărîrea tribunalului, prin care acordă soților un an de încercare nu este definitivă, de oare-ce, după cum rezultă din art. 242 C. civ., tribunalul nu pronunță definitivă hotărîre de cât dacă, după expirarea anului de încercare, părțile nu vor fi revenit la împreună viețuire;

Că, prin urmare, în contra hotărîrei de acordarea anului de încercare nu există dreptul de apel, căci prin aceea hotărîre tribunalul nu se desezisează de judecarea afacerii, ci, din contră, prepară soluțiunea procesului;

Că aceasta este atât de adevărat în cât dacă am admite un asemenea apel, Curtea nu ar putea de cât, în urma admișiei în principiu a apelului, să intre în judecarea fondului și, prin urmare, să respingă sau să admită apelul, adică să dea o deciziune, fără ca prima instanță să se fi pronunțat mai întâi asupra fondului procesului, după cum a făcut în speță Curtea de apel, lipsind astfel pe părți de beneficiul a două grade de jurisdicțiune; ceea-ce este în contra orî-cărui principiu de drept;

Că, prin urmare, Curtea de apel procedând ast-fel a comis un exces de putere și deciziunea sa are a fi casată, fără a se mai trimite la altă Curte, căci aceasta nu ar avea ce judeca, întru cât dreptul de apel nu există;

Pentru aceste motive, Curtea, casează fără trimiteri, etc.

CURTEA DE APEL BUCURESCI, S. III

Audiența din 15 Martie 1903

Președenția D-lui **SC. POPESCU**, Președinte

Stelian Sp. Iarca cu Afrodita S. Iarca pentru divorț.

Deciziunea No. 8

Divorț.—Apel.—Hotărîre ce acordă soților un an de încercare.—Dacă poate fi atacată pe calea apelului. — (Art. 229, 240, 242 și 244 C. civil).

Hotărîrea tribunalului care acordă soților, în materie de despărțenie, un an de încercare, este susceptibilă de apel.

S'au ascultat din partea apelantului Stelian Sp. Iarca d-l avocat A. Pretorian. în combaterea incidentului de inadmisibilitate a apelului și în fond, în dezvoltarea motivelor de apel; iar din partea intimătei Afrodita Iarca, d-l avocat Ulvineanu. în susținerea incidentului ce a ridicat de inadmisibilitate a apelului, și în fond. în combaterea motivelor de apel.

Curtea deliberând.

Asupra incidentului de inadmisibilitate a apelului făcut de Stelian Sp. Iarca, în contra sentinței de divorț cu No. 1, din 10 Ianuarie 1903, a Tribunalului Ilfov, secția III C. C., prin care se acordă soților un an de încercare;

Având în vedere că intimata Afrodita Iarca susține, că apelul este inadmisibil de oare-ce Tribunalul nu admite sau respinge divorțul prin sentința apelată, ci acordă soților un an de încercare (art. 244 C. C.);

Considerând că dreptul de apel fiind de drept comun, judecătorul nu-l poate restringe de cât acolo unde legea îl interzice în mod clar și nediscutabil;

Că în privința hotărîrilor, prin care se acordă anul de încercare, legea neinterdicând în nici un fel acest drept, judecătorul, cată să-l admită, și aceasta cu atât mai mult cu cât o asemenea hotărîre este definitivă pentru prima instanță; de oare-ce o dată acordat anul de încercare, după expirarea lui, dacă soții nu vor deveni la o împreună viețuire și vor stărui în cerere, legea, prin art. 244 Cod civil, prevede că despărțenia va trebui să fie pronunțată de Tribunal;

Că ast-fel fiind, Curtea, în majoritate, urmează a respinge incidentul;

Pentru aceste motive respinge incidentul și dă cuvîntul în fond (*).

(ss) **Sp. Stătescu, I. E. Dobrescu, Oscar N. Niculescu.**

Grefier (s) **Aluteanu**

O p i n i u n e

Având în vedere că apelul lui Stelian Sp. Iarca este contra sentinței tribunalului, prin care s'a acordat soților un an de încercare;

Având în vedere că asemenea hotărîri nu sunt susceptibile de apel, căci trib. nu și dă definitivă sa hotărîre de cât la expirarea acestui an, conform art. 242 Cod civ., ceea ce confirmă ideea că tribunalul nu e desezisat și că reține afacerea;

Considerând că, în materia divorțului, cum rezultă în mod clar din art. 244 Cod civ., numai două din sentințele trib. sunt supuse apelului și anume: Cea de admitere în principiu a cererei (art. 229 Cod civ.) și cea prin care se pronunță desfacerea căsătoriei (art. 240 Cod civil);

Considerând că hotărîrea luată de tribunal d'a acorda soților un an de încercare, în speranța că vor ajunge la împreună viețuire, neintrând în nici una din aceste categorii, apelul de față, este după noi inadmisibil;

Considerând că, chiar dacă asemenea hotărîri ar putea fi aduse în apel, cum în specie raporturile între soți nu par așa de încordate, fapt care rezultă din corespondența schimlată între ei, și cum la mijloc e și un copil, e posibil ca soții să ajungă la o înțelegere, așa în cât măsura luată de tribunal găsim că e necesară și trebuie menținută;

Pentru aceste motive, subsemnații, suntem de părere a se respinge apelul și a se confirma sentința apelată.

(ss) **Sc. Popescu, C. G. Dâmboviceanu.**

Observație.—Sentințele prin care tribunalele acordă soților anul de încercare, în materie de divorț, conform art. 241, 242 C. civ., sunt ele, sau nu, supuse apelului?

Chestiunea este din cele mai controversate atât în doctrina cât și în jurisprudență. Decisiile curților de apel sunt, în această privință contradictorii, iar Curtea noastră supremă a admis apelul prin o decizie, din 17 Iunie 1886.

«Considerând, dice această decizie, că atât după art. 242 și 244 Cod civil, cât și după dreptul comun ⁽¹⁾, hotărîrile tribunalului se dau cu drept de apel, și întru-cât și sentința de față, dată între soții Stănescu pentru anul de încercare, era supusă la aceleași formalități, Curtea din București procedând ast-fel, a dat o justă interpretare legii, și dar mijlocul de casare invocat e neintemeiat, etc.» ⁽²⁾.

(*) În fond, Curtea, pentru motive de injurii grave rezultând din depuneri de martori, a admis apelul, și prin consecință a pronunțat desfacută căsătoria. Considerentele deciziunii, în această privință, reprezentând nici un interes pentru cititori, nu le-am mai reprodus.

(N. R.)

(1) Ce are a face dreptul comun într-o materie în care există o procedură specială?...

(2) Decizia s. a II, No. 68, din 17 Iunie 1886, *Dreptul* din 1887 No. 8 (decizie nereprodusă în Bulet. Curței). În acelaș sens: C. Iași și București, *Dreptul* din 1884, No. 56 și din 1893, No. 73 (cu observ. noastră în sens contrar). *Curierul Judiciar* din 1900, No. 13 (cu observ. noastră în sens contrar). Tot în acest sens se pronunță și o parte din doctrină: Ved. Laurent, III, 246. Arntz, I, 423. Vraye et Gode, *Divorce*, I, 302. T. Huc, II, 378, p. 404. Goiraud, *Divorce*, p. 97. Coulon, *Idem*, IV, p. 382. Grévin, *Idem*, 197. Dalloz, *Nouv. Code civil annoté*, I, art. 246, No. 29. C. Nacu, I, 56, p. 447. G. Liège, *Répert. Dalloz, Supplément, Divorce*, 452, nota 2 și D. P. 88. 2. 309.

Această soluție este, după părerea noastră, cu deservire inadmisibilă. Iată motivele pe care ne întemeiam altă dată spre a combate acest sistem, pe care însă și Curtea de casație l'a părăsit cu drept cuvânt, prin decizia ce publicăm astăzi.

1° Lucrările pregătitoare au înțeles să excludă apelul. În adevăr, proiectul primitiv al art. 262 fr. (243 C. român), care prevedea în termeni generali apelul în privința tuturor hotăririlor, *atât pentru acele preparatorii cât și pentru acele definitive*, a fost schimbat în modul în care se vede redactat vechiul text francez, admitându-se dreptul de apel numai *contra sentințelor de admisiune și acelor definitive*, prin care tribunalul termină instanța, admitând sau respingând divorțul.

2° Dacă apelul ar fi admisibil în specie, Curtea n'ar putea să dea de cât una din aceste două decisiuni: a) sau să admită apelul, găsind că rău tribunalul a dat anul de încercare, și evocând fondul, să admită divorțul, și în asemenea caz, tribunalul ar fi desezisat, fără ca el să fi dis ultimul său cuvânt asupra cererii de divorț, ceea ce este inadmisibil; b) sau să respingă apelul, admitând de dovedite faptele pe care se întemeiază cererea de divorț, și în asemenea caz, partea contra căreia tribunalul ar pronunța divorțul, în urma expirării anului de încercare, n'ar mai putea face apel la Curte contra acestei din urmă sentințe a tribunalului, de și legea îi conferă expres acest drept prin art. 244 C. civ.; de-oare-ce Curtea ar fi prejudecat de mai înainte apelul său, ceea ce earăși este inadmisibil. Din această dilemă (*argumentum cornutum*) nu se poate eși.

De aceea am susținut în tot-deauna că în contra sentințelor tribunalului, prin care se acordă soților anul de încercare nu se poate face opoziție ⁽³⁾, iar apelul se poate face numai odată cu fondul ⁽⁴⁾; și vedem cu plăcere că Curtea de casație s'a reîntors la adevăratele principii. Ori-cât s'ar dice și ori-cât s'ar face, adevărul iese în tot-deauna la lumină, însă câte-o-dată cam târziu. Nu face nimic: *Mieux vaut tard que jamais*, după cum dice proverbul.

D. Alexandresco

(3) Trib. Péronne (6 April 1887), sentință citată în nota următoare.—*Contră*: T. Huc, II, 378, p. 404. C. Amiens, Sirey, 88. 2, 87. D. P. 90. 5. 158.

(4) Vezi *Dreptul* din 1893, No. 73 și *Curierul Judiciar* din 1900, No. 13. Vedî în acest din urmă sens, singurul juridic, după părerea noastră: C. Iași, *Dreptul* din 1893, No. 25 și 73. C. Pocașani și București, *Dreptul* 1884, No. 68; din 1886, No. 38; din 1890, No. 4. *Curierul Judiciar* din 1893, No. 42. C. Galați, *Dreptul* din 1903, No. 55. Trib. Péronne (motive), D. P. 90. 5. 160, No. 11, col. 3, *ab initio*. Willequet, *Divorce*, p. 171. Fremont, *Idem*, 598. Répert Sirey (Carpentier), *Divorce*, 2603. Baudry et Chauveau, *Des personnes* (*Divorce*), III, 147. Vezi t. I, partea II a Coment. noastre, p. 149 și t. VIII, p. 342, nota 1.

TRIBUNALUL ILFOV, Secția IV

Audiența de la 29 August 1903

Președenția D-lui HAGIOPOL Jude-sindic

Charlotta Reiner cu Ana Vlădescu

Sentința civilă 675

Neretroactivitatea legilor.—Legi de procedură.—Dacă au efect retroactiv.—Noua lege a proprietarilor.—Dacă se aplică și la contestațiile dintre proprietari și chiriași pendente la punerea ei în aplicare.—Apel.—Termen după această lege.—(Art. 1 Cod civil; art. 742 Pr. civ.; art. 12 din legea proprietarilor din 1 Aprilie 1903).

Legile de procedură avînd de obiect de a îmbunătăți și de a ajunge mai ușor la descoperirea adevărului, sunt retroactive, ele se aplică nu numai la procesele ce se introduc după promulgarea lor, dar chiar la contestațiile deja pendente la punerea ei în aplicare.

Ast-fel, noua lege a proprietarilor, pusă în aplicare de la 1 Aprilie 1903, se aplică nu numai la contestațiile dintre proprietari și chiriași introduse după 1 Aprilie 1903, ci și la contestațiile pendente la acea dată, și deci apelul declarat, în urma punerii în aplicare a acestei legi, este tardiv dacă este făcut peste termenul de trei zile socotit de la data pronunțării.

Tribunalul.

Ascultînd pe d-l avocat Negulescu asupra incidentului de tardivitatea apelului;

Pe d-l avocat Davidescu în combateri;

Deliberînd,

Avînd în vedere apelul făcut de Charlotta Reiner contra cărței de judecată cu No. 1081 a Judelui ocolului V București;

Avînd în vedere susținerile părților;

Avînd în vedere incidentul ridicat de intimata Ana Vlădescu prin reprezentantul său, de a se respinge apelul făcut de d-na Charlotta Reiner prin petiția reg. la No. 22740/903 ca tardiv, pe motiv că acest apel fiind introdus posterior noii legi a proprietarilor, pusă în aplicare de la 1 Aprilie 1903, urma a fi făcut în termenul prevăzut de lege întru cât legile de procedură au efect retroactiv;

Avînd în vedere că apelanta Charlotta Reiner se opune și susține că această lege nu-î poate fi aplicabilă de oare ce acțiunea de față, fiind făcută sub imperiul vechii legi, procesul urmează a se judeca după acea lege, cerînd a se respinge incidentul și a se judeca fondul procesului;

Avînd în vedere că chestiunea ce urmează a se discuta este de a se ști, ce lege urmează a se aplica, sau cu alte cuvinte, dacă legile de procedură au sau nu efect retroactiv;

Avînd în vedere că după disp. art. 1 Cod civ. legea dispune numai pentru viitor, ea nu are putere retroactivă. Această dispozițiune s'a interpretat că autoritatea judecătorească nu poate da efect retroactiv unei legi noi când aplicarea ei ar fi de natură a atinge drepturile câștigate;

Că întru cât legile de procedură au de obiect, stabilind noii dispoziții, de a îmbunătăți și de a ajunge mai ușor la descoperirea adevărului, ele nu pot jigni nici odată drepturi câștigate; căci, într'adevăr, când legiuitorul crede necesar, în interesul unei bune administrații a justiției, de a promulga o nouă lege de procedură, recunoaște prin aceasta că legea anterioară este defectuoasă și ar fi nerațional a pretinde că cineva are drept câștigat de a fi judecat după o procedură recunoscută rea; că așa fiind legile de procedură sunt retroactive, ele se aplică nu numai la procesele ce se introduc după promulgarea ei, dar chiar la contestațiunile deja pendente la punerea ei în aplicare. De altfel că acest principiu se aplică și legilor noastre de procedură, rezultă în afară de aceste considerațiuni și din faptul că legiuitorul nostru l' consacră în disp. art.

742 Pr. civ. când așterne principiul că legile de procedură se aplică din momentul promulgării pentru faptele petrecute sub legea veche;

Având în vedere că după disp. art. 12 din noua lege a proprietarilor termenul de apel contra unei hotărâri a președintelui său a judecătorului de ocol este de 3 zile socotit de la data pronunțării;

Având în vedere că din dosarul jud. ocol. V București se constată că d-na Ana Vlădescu a intentat proces la 18 Martie 1903 contra d-nei Charlota Reiner, dar că cartea de judecată asupra acțiunii prin care s'a admis acțiunea și s'a condamnat la resilierea contractului de locațiune cu data de 17 Septembrie 1902 a fost pronunțată la 29 Aprilie 1903 iar apelul introdus de d-na Reiner la 28 Maiu 1903;

Având în vedere că noua lege a proprietarilor s'a pus în aplicare de la 1 Aprilie 1903 adică anterior atât carței de judecată cât și acestui apel;

Având în vedere că întru cât cartea de judecată a fost pronunțată la 29 Aprilie 1903 și apelul s'a făcut la 28 Maiu 1903 iar noua lege a proprietarilor s'a pus în aplicare la 1 Aprilie 1903, adică posterior noii legi, și întru cât această lege de procedură are efect retroactiv, urmează a se aplica acestui proces dispozițiile ei; că ast-fel fiind apelul de față fiind făcut peste termen de trei zile prevăzut de zisa lege, cată a se declara ca tardiv;

Pentru aceste motive, tribunalul, respinge apelul ca tardiv, etc.

(ss) Hagiopol, Marcovici

Observațiune.—Este cunoscut principiul că legile de procedură au efect retroactiv, lucru care ne dispensează de a inzista asupra acestui principiu.

Ceea-ce dă însă loc la o critică temeinică este modul aplicării lui de către trib. Ilfov în sentința de mai sus.

Are efect retroactiv legea nouă în tot ce privește *mersul procedurii*: o afacere începută sub vechia lege înaintea unui tribunal se va supune dispozițiilor legii celei noi în tot ce privește *diversele faze de procedură prin care ea va trece până la a ei rezolvire*; așa: de și legea veche nu prevedea un termen pentru propunerea martorilor, totuși de și o judecată e începută anterior legii noi, i se va aplica dispozițiile art. 186 din legea nouă pentru martorii admiși sub legea nouă; de și o expertisă s'a numit sub legea veche, totuși expertul care n'a depus jurământul până la aplicarea legii noi are dreptul să ceară depunerea a $\frac{1}{2}$ din onorar (art. 216) și tot așa, când va merge la fața locului, va cita părțile conform legii noi,—tot ast-fel de și urmărirea e începută sub legea veche, contestația la urmărire sub noua lege se va face cu 20 de zile înainte, etc.

Când însă nu e vorba de un mers al procedurii ci se creează instanțe noi, a căror competență nu desființează competența instanței deja investite, nu e loc a se zice că se aplică retroactiv legea nouă, căci a face aceasta este a-i da o aplicare mai întinsă de cât o are; în acest cas nu e loc a se zice că legea nouă este sau nu retroactivă ci că legea nouă este *inaplicabilă* unei

anumite afaceri introduse sub legea veche într-o instanță a cărei competență a rămas neștirbită.

* * *

Dacă examinăm legea proprietarilor, vedem că aceasta, în scop de a facilita proprietarilor *executarea obligațiunilor ce nasc din contract pentru arendași*, dă dreptul celor d'întâi ca, pe cale sumară, să obțină de la președinte sau judele de ocol; a) ordin pentru executarea plății arendei sau chiriei b) ordin de expulsare pentru neplata chiriei sau arende (art. 2) c) condamnarea la despăgubiri pentru degradațiuni sau reparațiuni (art. 7 Legea Proprietarilor).

Atât și nimic mai mult se poate aduce pe această cale înaintea magistratului, care nu e competent să judece chiar o cerere de *reziliere* de contract, căci chiar ordinul de evacuare care pare că ar implica o reziliere, nu e în realitate de cât o măsură provizorie care nu reziliază contractul, locatarul expulsat pe nedrept având dreptul nu numai a cere despăgubiri (art. 19 L. Propr.) dar chiar executarea de către proprietar a contractului de arendă sau închiriere pe care l'a violat.

Mai mult de cât atât, chiar pentru cazurile prevăzute în legea proprietarilor, aceștia au facultatea de a merge ori pe calea ordinară a judecății, ori pe calea sumară sus arătată.

E curios deci cum trib. Ilfov scapă din vedere atât aceste considerațiuni cât și art. 25 al Legei Proprietarilor cât și desbaterile din Senat, unde la pag. 425, se poate vedea că la întrebarea d-lui Sakelarie: «Ce se face cu procesele deja pendinte înaintea instanțelor judecătorești, procesele acelea se vor judeca după procedura aceasta specială sau după dreptul comun? raportorul legii, d-nul Nacu, răspunde:

«*Legea de față nu atinge întru nimic procedura în procese ordinare.*

«Dacă vr'unul din proprietari va voi să uzeze de legea de față, nu are de cât să se deziste de la procesul deja intentat și să ia calea legii de față, *altminteri, va rămânea să urmeze pe calea dreptului comun*, la care cuvinte, ministru respectiv adaogă: «neapărat».

(Vezi desbaterile Senatului No. 36 din 1 Iulie 1903).

N. D. Chirculescu
Focșani.

PREȚ BUN

ofer celor cari posedă și ar vroi să vândă vol. I sau vol. III din *Tratatul de Drept Civil* al d-lui D. Alexandresco. Ofertele se vor adresa d-lui Codreanu, la acest ziar, care se însărcinează a vinde colecțiuni complete din această importantă lucrare.

LEGEA FALIMENTELOR

Credem a face un serviciu cetitorilor noștri publicând în acest număr raportul ce distinsul nostru colaborator d-l A. Negrescu, judecător sindic pe lângă Trib. Iași, a adresat d-lui Ministru de Justiție, la 11 Noiembrie 1903 sub No. 1947, relativ la unele îmbunătățiri și modificări ce ar trebui introduse în Legea falimentelor. Iată acel raport :

Domnule Ministru,

Actuala lege asupra falimentelor, pe lângă părțile sale excelente, are oare care dispozițiuni, care în părerea noastră basată pe o practică de aproape trei ani ca Judecător sindic pe lângă Tribunalul Iași, îndrumază în contra spiritului general al legiuitorului comercial.

Prin aceasta ne permitem respectos Domnule Ministru, a vă supune înaltei Domniei Voastre aprecierii, unele din aceste dispozițiuni pe care le credem mai importante și mai propriie de a fi consemnate în cadrul restrâns al unui raport.

I

Despre quota concordatară în concordatele de majoritate

Actuala lege asupra falimentelor, este foarte severă în ce privește concordatul de majoritate prin faptul că a suit quota concordatară la 60%. Acest quant este foarte oneros și chiar dezastruos, nu pentru faliti, ci pentru creditorii, dacă mai punem încă și cel puțin 15% cheltuelile Sindicatului, în care intră quota Statului de 3%, așa că quota concordatară în realitate se suie la 75%.

Putem afirma Domnule Ministru, că sunt foarte puțini comercianți, cari nu sunt declarați în stare de faliment și cari nu pot să plătească suta, cu 75 în numerar.

Când un comerciant își plătește suta cu 75, el nu mai este declarat în stare de faliment, el are și credit în piață și interesele sale merg bine.

Legea actuală suind quota la 60%, pentru a intimida pe faliti, ca să nu mai sperie la un concordat obținut în condițiuni ușoare, a făcut concordatul iluzoriu, și prin aceasta, creditorii falitilor sunt acei cari sufar, nu faliti, căci ei mai tot-deauna, s'au îngrijit din timp. E adevărat că quota de 60% poate fi plătită și în rate în timp de 18 luni în concordatele de majoritate, acea ce este o mare favoare pentru faliti. Dar favoarea aceasta, se obține cu foarte multă greutate, adesea majoritatea nu se poate forma din cauza unui sau a câțiva creditorii cu interes ca concordatul să cadă, având pentru ei avantaje din această nerăușită. În cariera mea de magistrat, am presidat multe întruniri de creditorii și m'am convins de modul de procedare puțin corect a multora dintre ei. Dacă sunt faliti de rea credință, sunt însă și creditorii cari nu se deosebesc tocmai mult de ei!

Averea falitilor, se vinde prin licitațiune publică din cauza imposibilității de a se plăti 60% quota concordatară plus 15% cheltueli de administrațiune. Resultatul vânzării este dezastruos pentru creditorii, iar quota chirografarilor, de multe ori nu are nici o valoare apreciabilă, așa că creditorii, se desinteresează de a o mai lua de la Sindicat.

Acestui fapt, se datorește, că Sindicatul de Iași are în păs-trarea sa ordonanțe de a Casei de Consemnațiuni în număr de 1066 cuvenite creditorilor diferitelor falimente și care reprezintă suma de 21936 lei, sumă destul de apreciabilă.

De la punerea în aplicare a actualei legi și până în prezent, la Tribunalul Iași nici un faliment nu s'a terminat prin concordat, ci numai prin repartitiie, care au dat dividende pentru chirografari în valoare, unele de 12% altele de 13% și în fine unele falimente nu au dat nici o quotă pentru chirografari. În schimb însă, acei cari au cumpărat prin licitațiune averea falitilor, au avut beneficiu mai mult de sută în sută.

Aci este, Domnule Ministru unul din cele mai mari inconveniente al legii falimentelor, și pentru care m'am simțit dator a-l aduce la înalta Domniei Voastre cunoștință;

Quota concordatară, în părerea noastră, trebuie redusă la 40% cum era sub legea anterioară, legei în vigoare.

Nici în un faliment nu s'a obținut o quotă de 40% prin repartitiie pentru chirografari, cel puțin pentru Tribunalul Iași. Scăzându-se quota la 40%, se va veni nu în ajutorul falitilor ci în al creditorilor, și în tot cazul în ajutorul ambelor părți.

Astă-ză, de și nu sunt multe falimente declarate de către Tribunalele sunt însă foarte multe falimente, în stare latentă.

Creditorii, evită declarările de faliment, și se împacă cu cât pot, și ast-fel se ajunge la rezultatul că comerciantul ne declarat în stare de faliment își plătește suta între 25 și 40, pe când comerciantul declarat în stare de faliment, nepunându-și plăti suta cu 75, o plătește prin repartitiie cu 12, 13% și cele mai de multe ori nu o plătește de fel. Ast-fel el se eliberează de plata datoriilor sale, prin o plată ridiculă, iar creditorii nu-l mai pot urmări în viitor, pentru acoperirea creanțelor lor, căci falitul prin persoane interpuse, se asigură de or ce urmărire a avutului său, câștigat în urma dăreii falimentului.

Se va zice că creditorii falimentului, pot consimți, ca concordatul să se incheie cu or ce quotă, și prin urmare cu mai puțin de 60%. Așa este. Inșă, pentru aceasta se cere ca toți creditorii să consimtă. E destul, unul, care să pună veto, pentru a se aduce ruina celor mulți. Și un atare tot-deauna se găsește, când vede posibilitatea unui câștig pentru el prin cumpărarea mărfii falitului la licitațiune pe un preț mai mult de cât redus, din cauza cartelurilor ce se formează în asemenea ocaziuni, și pe care nici o voință omenească nu le poate înlătura cu eficacitate prin căile legale.

Trecem la un alt inconvenient al legii falimentelor, nu mai puțin important.

II

Data încetării plăților (Art. 723)

Data încetării plăților, are o mare importanță în materie de faliment. Ea atarnă de o mulțime de împrejurări, este un fapt complex. Este bine ca ea să fie fixată conform cu realitatea lucrurilor.

De ordinari încetarea plăților, nu se poate cunoaște, de cât după ce s'a studiat cu seriozitate registrele și corespondența falitului. Faptul acesta, nu poate avea ființă în falimentele bogate în registre și în corespondență, de cât după ce expertul contabil, și-a depus raportul său. Numai după aceasta, Sindicul poate cunoaște în aceste falimente, natura și oportunitatea diferitelor cheltueli, și prin urmare numai acum capătă elementele de convingere conform cu realitatea, pentru epoca încetării plăților.

Sindicul având elemente trebuitoare, dacă voește să facă contestație conform cu art. 723 din Codul comercial, i se opune în primul loc inadmisibilitatea contestațiunei și chiar tardivitatea.

Se opune inadmisibilitatea, pe motiv că din textul art. 723 această contestație trebuie să fie discutată contradictor cu Judecătorul Sindic. Deci nu el trebuie să facă această contestație, ci creditorii. Inșă în cea mai mare parte nu au elementele trebuitoare pentru a putea face cu succes o asemenea contestație și chiar dacă au refuza de a face din motive personale.

Sindicul care cunoaște realitatea, dacă face contestație, este respins de tribunal pe motiv că nu are cu cine să o discute. Textul art. 723 nu dă rol, sindicului, de reclamant, ci mai mult de pârât.

De multe ori se opune și tardivitatea contestațiunei. Din textul art. 723 rezultă, că asemenea contestație, trebuie făcută în termen de opt zile de la verificarea creanțelor. Se susține că acest termen curge de la verificarea creanțelor de către judecătorul sindic.

Ar trebui ca termenul să curgă de la data sentinței prevăzută de art. 775 Codul comercial, căci numai de la această dată, se poate zice că pentru tribunal s'a făcut verificarea creanțelor și s'a coagulat masa creditorilor.

Credem că se impune articolului 723 din Codul de comerț o redacțiune din care să rezulte că sindicul este în drept de a face contestație la epoca încetării plăților sau mai bine zis opoziție la sentința tribunalului, în ce privește epoca încetă-

rei plăților. în termen de 10 zile de la pronunțarea sentinței vizată de art. 775.

Și fiind-că ne-am atins în mersul nostru de art. 775, să ne fie permis a ne opri puțin și asupra lui.

III

Art. 775

Acest articol nu a dat rezultatele dorite de legiuitor. Verificarea, la tribunal, în loc de a se face de urgență, se face cu mari întârzieri, din cauza diferitelor preparatorii admise pentru unele creanțe. Ar trebui ca o singură sentință să se pronunțe pentru toate contestațiunile și apelurile care sunt în stare de a fi curmate, iar pentru cele-lalte care au nevoie de preparatorii, să se amâne judecata pentru un termen scurt și fără citațiuni, pentru o audiență fixă.

Redacțiunea actuală a textului, este îndrumată în contra spiritului legiuitorului, și aceasta atât în legiuirea noastră cât și pentru legiuirea italiană.

IV

Lărgirea atribuțiunilor Judelui sindic

Atribuțiunile judecătorului sindic să fie lărgite. După cum procurorii în unele cazuri au dreptul de a sesiza tribunalul comercial cu cererile de declarare în stare de faliment, tot asemenea și judecătorii sindici, să aibă dreptul de a face cercetări extra-judiciare, pe hârtie liberă, și să ceară comerciantului prezentarea registrelor, cum și ori-ce informațiuni, de la ori-ce persoană, și pe baza cercetărilor sale să ceară tribunalului declararea în stare de faliment. Drepturile judecătorilor sindici, în această privință, să fie mai întinse de cât drepturile procurorilor, putând face investigațiuni, ori de câte ori vor crede de cuviință. *Un falit nu e de cât un inculpat civil și judecătorul sindic trebuie cu un moment mai înainte să pună mâna pe avere și pe persoana lui.*

V

Despre creditorii gagști, privilegiați și ipotecari

Articolul 782 din Codul comercial, cere o mică schimbare de redacțiune. în sensul ca sindicul să poată plăti pe creditorul gagist or când *întru cât va fi verificată creanța sa.*

În fapt, Domnule Ministru, sunt creditorii gagști, cari nu vin la verificare cu toată invitarea ce li se face de sindic, și se mulțumesc cu deținerea materială a gajului. Sindicul nu le poate face nimic. A-i aduce la verificare în mod forțat nu se poate. Tribunalul ne-au respins într'un caz dat. Operațiunile falimentului se prelungește din cauza imposibilității de lichidare, isvorată din lucrurile date în gaj. creditorul susținând că și va verifica creanța, când va voi. Judecătorul sindic, dacă cere vânzarea gajului, gagistul se opune și tribunalul admitând opunerea, desarmează cu desăvârșire pe sindic, întru cât încheierile Tribunalului, nu sunt susceptibile de apel. Rezultatul e că gajul nu se poate vinde după cererea sindicului, că sindicul nu poate forța pe gagist să vina la verificare și în definitiv gagistul. posedă lucrul dat în gaj, ca al său, fără să fie supărat de nimenea.

În o asemenea situațiune, am fost puși de Tribunalul Iași, secțiunea II în falimentul Solomon Kaufman.

În un alt faliment (Leon Osias). secțiunea III a Tribunalului Iași, au admis o creanță ipotecară neverificată, drept preț al vânzării imobiliare.

Jurnalul tribunalului, nu a putut fi atacat, din lipsă de fonduri.

Față cu aceste dificultăți e bine a se da o nouă redacțiune textului de mai sus. în sens că *nici un creditor gagist sau ipotecar să nu 'și poată vedea creanța sa îndestulată pe nici o cale și în nici un mod. fără a fi verificată.*

Nici un creditor privilegiat, gagist sau ipotecar să nu se poată opune la chemarea ce i se va face de sindic de a veni la verificare sub sancțiune de a 'și pierde și privilegiul și creanța.

Cu modul acesta, se va contribui în credința noastră, la

înlăturarea multor fraude făurite de comun acord cu falitii și se va întări egalitatea între creditorii falimentului; de oare ce ea va fi o realitate, iar nu, numai un desiderat ca în cele mai multe cazuri concrete.

VI

Quota Statului

Quota Statului, să se perceapă nu numai din activul realizat în bani, cuvenit creditorilor chirografari, ci din toată averea falimentului adică și averea pusă în gaj și acea ipotecară să fie supusă quotei Statului, în mod proporțional.

Înalta Curte de casațiune, au decis ca quota să se perceapă din activul cuvenit chirografarilor, chiar, și pentru activul ce se cuvine creditorilor privilegiați și ipotecari, ne recunoscând chirografarilor, *acțiunea în repetire a parte din quota plătită din cauza obiectului dat în gaj sau ipotecat.*

Quota, fiind un impozit, trebuie suportat de întreaga avere a falimentului, indiferent de sarcinile care o apasă. Nu credem just, ca quotele chirografarilor, să fie micșorate din cauza activului cuvenit gagștilor sau ipotecarilor. Egalitatea creditorilor. proclamată de legea falimentelor, cere ca și gagștii și ipotecarii, să contribuie la plata quotei Statului, proporțional cu obiectul dat în gaj sau ipotecat.

Același principiu, credem că trebuie aplicat și pentru cele alte cheltuieli făcute de sindic din masa chirografară cu privire la obiectul dat în gaj sau ipotecat. Naturalmente că în acest sens va trebui un text de lege, fără care soluția dată de Înalta Curte, are toată puterea și autoritatea sa.

VII

Articolul 792. Presumpția Muciană

Presumpția acestui articol, să fie întinsă și la concubinate. S'a văzut soții de a falșilor evrei, care pentru a răsturna presumpția prevăzută de acest text, pretindeau că sunt concubine, că sunt căsătorite numai la Rabin, în scop de a distra din masa falimentului, avere care nu s'ar putea alt-fel distra. Din cauza acestor suferinți, sindicul trebuia să dovedească căsătoria lor, cu acte în regulă conform Codului civil, ceea ce în practică era greu, fiind că se ascundea în mod intenționat, locul celebrării căsătoriei.

VIII

Caracterul vânzărilor imobiliare efectuată după cererea sindicului

Aceste vânzări sunt ele vânzări silite, care purghează imobilul de sarcinile sale, prin adjudecare sau sunt vânzări voluntare ca acele pentru eșire din indiviziune și cari nu purghează imobilul?

Înalta Curte de casațiune. în un faliment condus de sub semnatul au hotărât că vânzările aceste, nu purghează imobilul, ne fiind vânzări silite în înțelesul procedurii civile.

Soluțiunea dată de Înalta Curte. isvorăște din lege. Credem că sistemul legii nu e prielnic creditului public, și că ar trebui să se prevadă în lege, că atâr vânzări, sunt adevărate vânzări silite, cari purghează imobilul de or ce sarcină.

Prevăzându-se aceasta, se va da o mai mare siguranță acestor vânzări, iar creditul public va profita.

IX

Despre revandicări

Relativ la revandicarea lucrurilor din faliment, să se prevadă expres dacă dispozițiunile Codului comercial se aplică numai pentru casurile determinate de lege sau și pentru alte cazuri neprevăzute în legea comercială. Așa revandicarea unei moșii din activul unui faliment, trebuie ea făcută după formele legii comerciale sau după formele Procedurii civile? Chestiunea dă loc la discuțiuni serioase. Tribunalul de Iași, s'a pronunțat în un sens, iar Curtea de apel din Iași s'a pronunțat în sens opus.

Pentru a se curma incertitudinea o nouă redacțiune se impune la art. 812—818.

X

Judecata contestațiunelor la verificare

Relativ la acest punct, să se prevadă lămurit că toate apelurile, opozițiunile, contestațiunile, să se judece de Tribunal fără chemări. Prin aceasta s'ar pune capăt șicanelor care astă-zî se fac pe o scară întinsă.

XI

În materie de faliment, Sindicul să lucreze fără timbru, iar când va fi, să se facă prima repartitie saŭ să se încheie concordatul. Sindicul, să facă un tablou general de toate operațiunile făcute și cari ar fi trebuit să fie supuse timbrului și taxelor de portări și corespondenței poștale. Pe temeiul acestui tablou, să se oprească din masa falimentului sumele ce ar fi trebuit întrebuințate, evitându-se prin aceasta cererea de acțiuni de la Ministeriŭ

XII

Despre vênătorii de falimente

Legea falimentelor, ar trebui să pună un friŭ vênătorilor de falimente, adică *acelor samsari de profesie*, cari cumpără cu prețuri reduse cambiele comercianților din circulație și în urmă fac acțiune în declarare de faliment în contra subscriitorului acestor cambii. Sub presiunea acestei acțiuni, reușesc să fie plătiți cu mai mult de cât au cumpărat cambiile, fiind foarte puțini acei comercianți, cari să refuze aceasta plată pentru a nu se face culpabil de delictul prevăzut și pedepsit de art. 876 aliniatul 4 Codul comercial. Dacă nu li se plătește cât cer, declararea în stare de faliment, are loc cu tot cortegiul său. Am putea cita cazuri concrete, Domnule Ministru, unde acei cari au cerut declararea în stare de faliment, la verificarea creanțelor, au fost definitiv respinși pentru o mare parte din creanțele lor în puterea cărora obținuseră declararea falimentului.

Inconvenientul acesta, ar putea înceta prin o mai largă putere de apreciere a tribunalului, cu ocazia declarării în stare de faliment, în sensul de a se da facultate tribunalului, ca să poată respinge declararea în certe cazuri, cu toată înțetarea momentană de plăți, *când e vedit lucru, că declararea nu e prielnică creditorilor, și că ea este cerută de persoane care caută beneficii în paguba celor alți creditori*. În asemenea situațiuni, nu vedem, pentru ce nu s'ar prevedea în lege ca Tribunalul Comercial să consulte Camera de Comerț din localitate, ca mai în măsură de a cunoaște realitatea faptelor și a-și da părerea asupra utilității declarării în stare de faliment, să nu poată fi admisă de tribunal, dacă nu va fi susținută de un număr de creditori reprezentând cel puțin $\frac{1}{10}$ din datoriile debitorului.

Oare care îngrădiri, în cererile de declarări de falimente, trebuie puse în lege.

XIII

Judecata acțiunilor penale

Un alt inconvenient, este că instanțele penale se pronunță foarte târziu asupra acțiunilor penale în materie de faliment, adică atunci, când totul este dat uitării așa că exemplaritatea pedepsei nu mai are nici o influență.

Faliți, câte une ori dispar în primul moment, și la un timp revin la domiciliul lor. Se înfașează în instanțele penale, cerând marturi cari li se admite. Se lasă în opoziție, nu se presintă la judecata opoziției. Li se comunică sentința. Fac apel în ultima zi. Cer marturi în apel, cari li se admite, în interesul apărării. Se lasă în opoziție, și în modul acesta, eu îndeplinirea formelor legale, judecata acțiunii publice, durează cu anii.

Credem că delictele de bancrută cer o judecată mai urgentă, cel mult în 6 luni aceste delictes ar trebui judecate, și în care scop, legiuitorul ar putea închide calea opozițiunii, la toate instanțele penale, falitul trebuie pe cât posibil a-și expia pedeapsa, mai repede.

XIV

Sunt în fine, Domnule Ministru, o sumă de dificultăți cari se pot articula sub fie care articol din legea falimentelor

dificultăți arătate de practică care e cel mai bun mijloc de a îndrepta legea. Credem însă de datorie noastră, de a nu intra în chestiunile de detaliu ca fiind incompatibile cu cerințele unui simplu raport, mulțumindu-ne, de a vă expune foarte pe scurt dispozițiunile cele mai esențiale, care în părerea noastră se îndrumază, cum am zis la început, în contra spiritului general al legiuitorului comercial.

Rămâne la înalta Domniei Voastre apreciere, Domnule Ministru, dacă observațiunile noastre *de lege ferenda*, fie în totul fie în parte, se vor găsi întemeiate.

Bine voii, vă rog Domnule Ministru a primi asigurarea prea înaltei noastre stime.

Judecător sindic A. Negrescu.

INFORMAȚIUNI

Cu aceeași părere de rău cu care am înregistrat retragerea D-lui I. N. Cesărescu de la ziarul nostru, înregistrăm și următoarea scrisoare ce am primit din partea D-lui Ionescu-Dolj :

Domnule Director,

Cauze cu totul personale, împiedicându-mă de a mai face parte din comitetul de redacție al revistei ce dirigeați, vă rog să bine voii a mă considera dimisionat. Tot o dată ve rog să bine voii a insera aceasta în cel mai apropiat număr al revistei d-voastră.

Primiți, vă rog, Domnule Director, expresiunea înaltei mele stime și considerațiuni.

J. Ionescu-Dolj

1 Decembrie 1903

Procuror la Tribunalul Ilfov

De sigur că și d-l Ionescu-Dolj, a le cărui articole au fost foarte bine apreciate de cititorii noștri, ca și d-l Cesărescu, când timpul și interesele le vor permite, se vor reîntoarce pentru a ne da, ca și în trecut, tot concursul lor stăruitor și bine voitor.

— x —

Regretăm că în importantul articol «Un răspuns în chestia soldatului Ispășoiu», datorit peniei d-lui magistrat *Vespasian Erbiceanu*, s'au strecurat, din cauza tiparului, câte-va erori și omisiuni, mai ales în textul francez. Aceasta provine de acolo că, articolul fiind cam lung și autorul dorind a fi publicat într'un singur număr al jurnalului, am fost nevoiți a-l imprima cu caractere mici și a executa lucrarea cu oare care grabă. De sigur, însă, că cititorii vor fi făcut singuri corecturile necesare.

— x —

La 30 Noembrie 1903 s'a ținut, în Palatul Justiției, prima conferință a advocaților ce a fost anunțată de actualul Consiliu.

D-l *Pașcanu*, advocat stagiar, a susținut tesa sa : Nevaliditatea actelor de înstreinare făcute de eredeje aparent, la care i s'a răspuns de d-l *Emil Dendrino*, tot advocat stagiar, care a susținut tesa contrară ca adică : Actele de înstreinare făcute de eredeje aparent, sunt valide când terțiul achisitor a fost de bună credință.

Ambii conferențieri au dovedit mult talent și pricepere și saŭ achitat în mod strălucit de însărcinarea ce și-au luat.

D-l *Decan Antonescu*, care cu întreg consiliu a presădat aceste conferințe, a felicitat calduros pe tinerii conferențieri, și a făcut apel rugând pe confrăți să vie în număr mai mare la aceste conferințe.

BIBLIOGRAFIE

A apărut fascicula IV-a :

GAMBIA și ACȚIUNEA GAMBIALA

(Comentariul Titlului IX din Codul comercial)

N. M. PÂRVULESCU

Licentiat în drept,
Magistrat

C. ST. RADIAN

Licentiat în drept,
Advocat

De vênzare la autori în Ploestî. Prețul lei 1.50

Această lucrare fiind de un folos practic atât pentru magistrați și advocați cât și pentru comercianți, o recomandăm cititorilor noștri.